

09/02/2018

Proposen un model per enfortir l'educació inclusiva a Equador

Una tesi doctoral de la UAB ha analitzat si les institucions educatives del Districte Metropolità de Quito (Equador) tenen en compte les polítiques relacionades amb l'educació inclusiva. L'estudi evidencia que encara hi ha mancances importants en l'atenció a diferents grups d'alumnat i la necessitat d'estudiar el problema en la resta del país, al mateix temps que planteja una proposta de millora del sistema actual.

L'educació inclusiva cerca aconseguir un servei que atén tots els estudiants sense cap discriminació per la seva condició d'origen social, intercultural i personal. Això, analitzat com a problemàtica a Equador, evidencia encara l'existència de nens, de nenes i d'adolescents que no han rebut aquest servei educatiu, agrupant-se en almenys quatre tipus: (a) alumnat de minories ètniques; (b) adolescents amb inici tardà de l'educació secundària; (c) estudiants amb alguna discapacitat que no reben cap tipus de suport; i (d) estudiants del sistema intercultural bilingüe que compten amb docents i materials que no satisfan la demanda de formació bilingüe, entre d'altres.

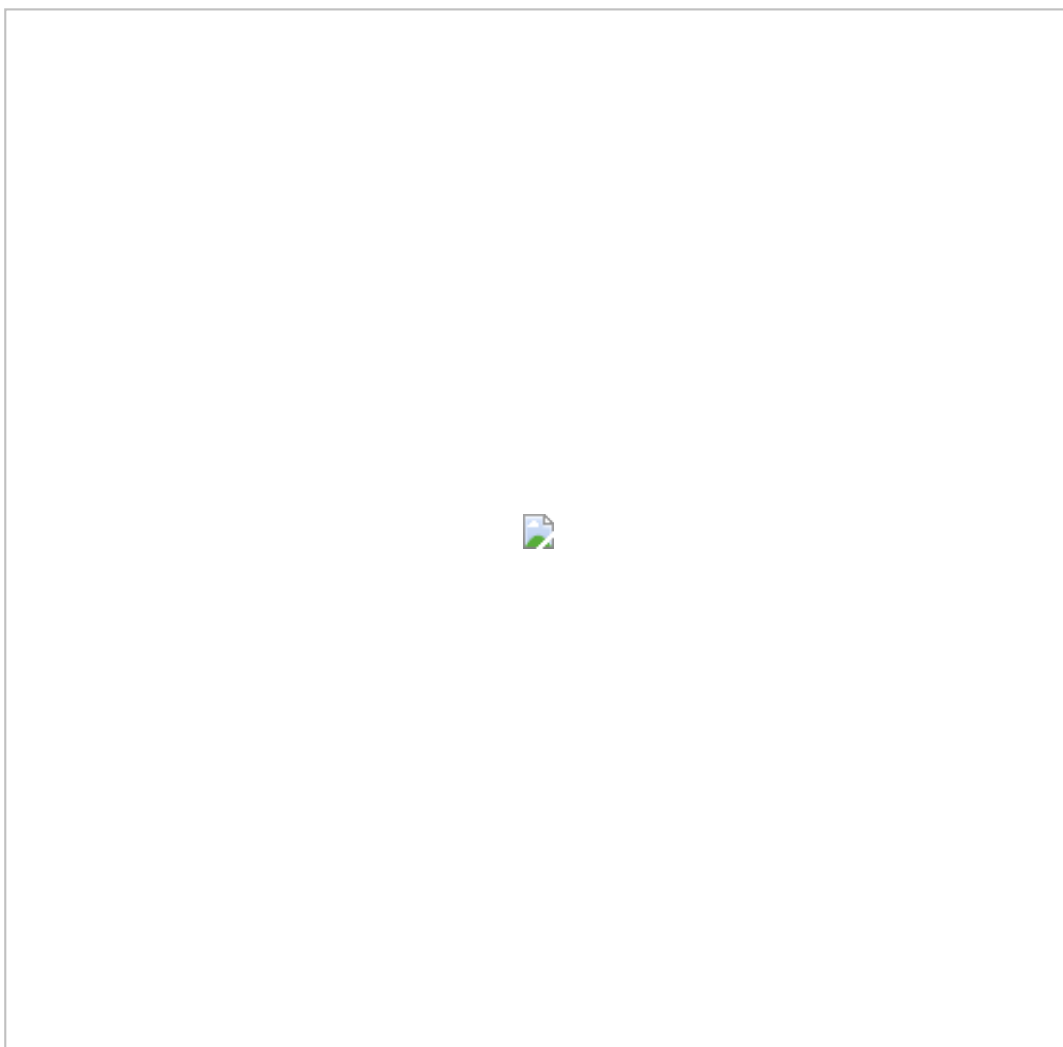
Aquest estudi es desenvolupa segons la següent qüestió: Com i fins a quin punt les institucions educatives del Districte Metropolità de Quito compleixen amb les polítiques relacionades amb l'educació inclusiva? La metodologia per conèixer el nivell i la qualitat de la gestió de l'educació inclusiva va utilitzar indicadors desenvolupats

per Ainscow i Booth (1998). Es va aplicar com a instruments l'entrevista i el qüestionari a una mostra de representants de la comunitat educativa de nou institucions del Districte Metropolità de Quito, representada per generadors del servei educatiu (autoritats, equips DECE, pedagog de suport i docents) i beneficiaris del servei educatiu (estudiants i pares de família o representants).

Els resultats es van mostrar segons tres enfocaments: (a) indicadors d'educació inclusiva, puntuant-se en 3,20 sobre 4, que es categoritza com una gestió mitja; (b) rols dels actors, mesurats a través d'un qüestionari aplicat a estudiants i pares de família, que acull de millor manera la gestió en relació amb els docents i directius, encara que tots van reportar un bon nivell de satisfacció; i (c) institucions educatives, que reporten la necessitat de mesures de suport per a una educació inclusiva.

Es pot arribar almenys a dues conclusions importants. Primer, l'anàlisi indica que els actors no comprenen la fonamentació de l'educació inclusiva. Segon, el nivell d'autosatisfacció alta reportat en el Districte Metropolità de Quito probablement no és el que succeeix a tot país, per tant, és necessari replicar aquest estudi en altres zones del país. Una recomanació de gran importància és considerar aquest estudi com una referència en polítiques i accions per a l'enfortiment de Sistemes Educatius Inclusius.

Els resultats van derivar en la proposta de millora que inclou el pla de millora inclusiu i el model d'educació inclusiva per al Districte Metropolità de Quito i que es sistematitza en la figura següent:

I amb la presentació d'un model que es mostra en el gràfic següent, al qual es descriuen les accions que es desenvoluparien, segons les tres dimensions de l'educació inclusiva (cultura, polítiques i pràctiques inclusives).

Karina Delgado Valdivieso

Departament de Pedagogia Aplicada

Universitat Autònoma de Barcelona

kdelgado2h@gmail.com

Referències

[View low-bandwidth version](#)